

Sommertogt til Arvika, Sverige 2019

Vi havde i nogle år haft en ide om at sejle til Arvika, som er Sveriges inderst beliggende havn. Vi har for et par år siden prøvet at køre i bil langs vandet til Arvika, hvilket kun bekræftede os i, at det ville være en spændende og smuk tur. Vi kan godt lide at sejle lidt off season, hvor der er knap så meget pres på havnene, og man mærker tydeligt glæden hos havnepersonale og andet godtfolk, når man kommer tidligt på sejlsæsonen.

Vi kastede los i starten af juni med kursen sat mod Hals, hvor vi ventede på magsvejr en enkelt dag, inden vi skulle krydse Kattegat. Vi er jo som bekendt campister til søs og foretrækker, at komforten er intakt, når vi sejler.

Efter en smuk og rolig sejlads nord om Læsø, ankom vi efter ca. 12 timer til en dejlig og vældig pittoresk ø syd for Göteborg, som hedder Donsö, vi har været der før, og tidligt på - specielt den svenske - sejlsæson, mente vi ikke, det skulle være et problem at få plads, men ak! Det var rasende godt vejr, det var weekend og restauranten på havnen var nyåbnet - så deet. Efter lidt søgen blev vi opmærksomme på nogle svenskere, som vinkede os ind på en fin langskibsplads, ”välkommen til Sverige och hamnens bästa plats ”

lød det fra en af de flinke folk, sådan skal det være.

Næste dag drog vi gennem skærgården op til Göteborgfjorden og ind til Götaelven. På turen op ad elven tog vi en overliggerdag i Lilla Edet, hvor vores gamle venner fra 2013 turen, Bent og Gullvi bor. I Lilla Edet Gästhamn ligger man gratis, der er vand, men ingen el, til gengæld er der dejligt, og bortset fra et anseeligt antal lystfiskere ved elven (Lilla Edet er kendt for et godt laksefiskeri), så havde vi havnen for os selv.

Så gik turen videre til Trollhättan, hvor vi ovenfor slusen nød at ligge på Spikön, der udover en fin havn også huser ”Skrot-Nisses Lekplats” med skønne malerier af Jan Lööf. Så gik det mod Vänersborg ved Väneren og derfra til et fantastisk sted på spidsen af Kållands halvö, som hedder Spiken, og som - bortset fra de, heldigvis fraværende, unge Hellerup-typer - minder om Skagen med røgerier og restauranter, og hvor vi naturligvis indforhandlede en hel røget sik (røget helt, som også kendes fra Ringkøbing fjord)

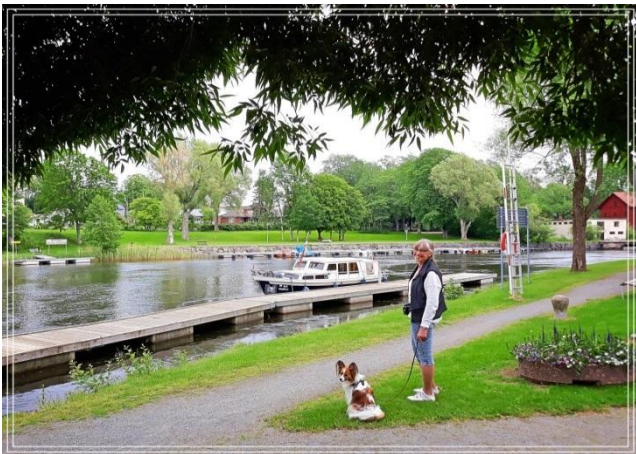
Om aftenen kom en smuk gammel mahogni motorbåd ind og lagde sig på pladsen ved siden af os, det vil sige, manden røg i baljen og vi måtte lige give en hånd med. Det affødte omgående en invitation til at komme over til en lille en og en hyggesnak med Urban og Susanne, som gav os nogle gode hints fra lokalt hold, det er altid rart og ofte nyttigt.

Vi blev anbefalet at sejle til et sted i Milleviks skærgård, som hedder Aspholm Båtstation, turen gennem skærgården var betagende smuk, Aspholm bliver drevet privat af en familie, som bor der om sommeren. Øen fungerede oprindeligt som både lodsstation og som opsamlingssted for evt. skibbrudne mm.

Nu drog vi mod turens egentlige mål ”Vikingaleden”, som skulle føre os til Arvika. Efter endnu en flot skærgårdssejls nåede vi Byälven som fører til Säffle, en dejlig havn, som dog endnu ikke var åben, da vi ankom. ’Inga problem’- så sparede vi jo havnepenge. Til vores skræk opdagede vi, at man ”offseason” skulle melde sig til slusen tre dage før, man skulle igennem, så enten skulle vi vente i tre dage eller vende om og sejle andetsteds. Vi blev enige om at kontakte kommunen, som står for slusen, og minsandten om ikke de rare mennesker sagde, at vi kunne komme igennem med det samme, hurra. Vi lovede så at være prøvekraner for nogle unge sluse-/brovægter ved en bro, vi faktisk godt kunne sejle under, noget for noget.

Efter Säffle var der ikke flere sluser og broer, og efter få timers sejlads landede vi i Nysäter. Det er en lille gæstehavn med få pladser, men da vi var eneste gæstebåd, var det ikke noget problem. Der ligger i umiddelbar nærhed af ”havnen” et vikingecenter, som absolut er et besøg værd, og efter at have læst os til, at der skulle være en eller anden form for midsommerfejring ovre hos de stedlige vikinger, besluttede vi at blive en stund. Efter vi havde udforsket Nysäter et par dage, oprandt midsommer, og vi dristede os over mod vikingepladsen. Det viste sig, at der kun var et ret begrænset antal personer, og de var klædt i drabeligt vikingedragt og anråbte diverse guder (tror jeg nok) og udførte mystiske ritualer. Vi trak os forsigtigt tilbage til båden i god ro og orden.

Vores gamle bådkammerater, Per og Tina, havde været i Arvika i 2012, og Per var så venlig at sende nogle billeder og anbefalede os at se, om vi kunne få lov til at ligge på Arvika Segelselskabs private utehamn på øen ”Skagern”, som den hedder i folkemunde. Det skulle vise sig at være en fantastisk god ide. Da vi kom til en godt fyldt havn, var der én plads ledig, som vi kunne være på, og der stod minsandten et par flinke mennesker, Thorbörn og Kikki, og vinkede os ind på plads. Solen skinnede ned på en betagende smuk havn, der summede af liv og bådhygge. Da vi havde ligget der i 15 minutter, stak Thorbörn hovedet ind og spurgte, om jeg ville med ud og sejle i en stor sejlbåd på Glafs fjorden. Æhh, jo tak, svarede jeg lidt betuttet, og et øjeblik senere entrede jeg, iført flytvest, en skøn sejlbåd, som tilhørte et andet flinkt par, Björn og Titti.

Efter sejlturen og lidt aftensmad var der dømt svensk sommerhygge med musik, snak, en lille en eller to, til godt ud på aftenen, som afsluttedes i båden hos os. Da vi, lidt træt, kom til live næste dag, gik vi en tur på øen, hvor vi fik en snak med et ældre par på omkring de 80 år, som var afsted i en lille sejlbåd. Titti og hendes lille kat, en "Ragdoll" som også trængte til luft, var af stor interesse for Kalle.

Tilbage på broen kommer Thorbörn over og spørger, om vi ikke ville have nøglerne til deres bil, så vi kunne køre lidt længere omkring, når vi kom ind til Arvika? Altså, man genvinder jo noget af troen på menneskeheden.

Efter ankomst til Arvika kunne vi konstatere, at der kun var ganske få gæstpladser i en ellers ret stor lystbådehavn, hvilket jo nok beror på beliggenheden langt oppe og inde i Sverige, man kommer ikke lige tilfældigt forbi. Det har den udmærkede effekt, at man ikke skal betale havnepenge. Hvis man insisterer, kan man overføre et lille beløb til havnen via en banktjeneste, vi ikke har.

Et af turens dramatiske højdepunkter indtraf, da Lisbet var gået op i det lokale supermarked og undertegnede liige ville nappe en morfar. Kalle bliver normalt pænt i båden, og Lisbet havde lukket kalechen, men da jeg vågnede lidt senere var Kalle væk! Først troede jeg, at Lisbet havde taget ham med, men ringede for en sikkerheds skyld til Lisbet for at høre, om det var tilfældet. Kalle er meget knyttet til Lisbet og havde maset sig ud under kalechen agters, hvor den ikke var knuppet til, for at finde hende. Lisbet styrtede ud af supermarkedet og ned mod en park på vej mod havnen. Indrømmet jeg blev hårdt ramt og så for mig, at Kalle var på vej østpå mod en skæbne værre end døden. Jeg anede faktisk ikke mine levende råd og alskens grusomme historier om stjalne hunde randt mig i hu. I mellemtiden var Lisbet nået ned i parken og ser på lang afstand et ungt par med en lille hund, der godt kunne ligne Kalle. Lisbet prøvede at pifte og kalde, og minsandten om ikke hunden kom styrtende hen imod hende, det var ham. Med tårer i øjnene takkede hun overstrømmende de søde unge mennesker, som havde set ham og prøvet at følge ham ned på havnen for at se, om han hørte til nogen dernede. Pyha, det var noget af en omgang, men det endte jo lykkeligt.

Nu var det tid til at begynde at sejle retur og på vej ned besluttede vi at ville besøge Klässbols Linnedväveri, som er kendt for deres fine ting, og som blandt andet leverer til det svenske kongehus.

Da vi kom tilbage til Säffle var havnen nu åben, og to af havneassistenterne kom ned og tog imod os og gav sig til at spule og rengøre den bro, vi lå ved, og det gentog sig næste dag, det kan man kalde service.

Vi var blevet anbefalet at sejle til et sted ved Värmlands næs som hedder Ekenäs. Det er en kombineret campingplads og lystbådehavn, hvor man fra søsiden sejler igennem et langt og meget smalt indløb, og hvor man gør klogt i at respektere afmærkningen, det gør man jo altid, men her føltes det ekstra vigtigt.

Vel ankommet og efter at have indtaget kaffe og lune "kanelbullar" på terrassen ved campingpladsen, var vi tilbage i båden, og ind kommer der en hightech fiskemaskine af en alubåd med fiskeudstyr alle vegne. Vi hjalp manden på plads med båden, og Lisbet spurgte nysgerrigt, om han havde fanget noget. Om havde han!

Minsandtten om ikke den rare mand, da han fileterede den flotte Vänerlaks, spurgte, om vi ville have en ”bit” fisk. Det kunne han øsregne med, at vi gerne ville, og i løbet af ingen tid havde Lisbet arrangeret en ualmindelig lækker tallerken fisk. Der er fisk og så er der frisk fisk, wow!

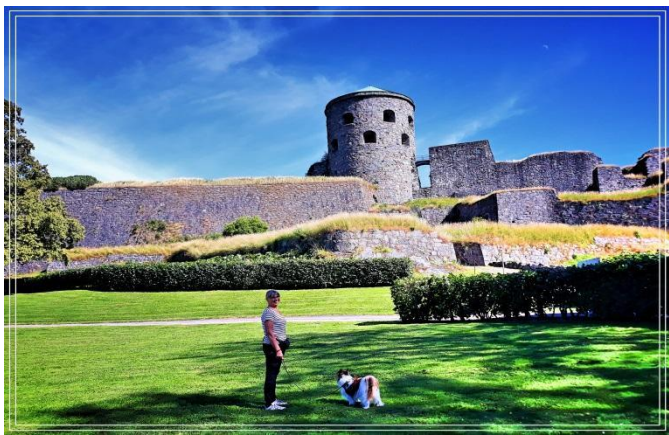
Turen gik videre til Otterbäckten nogle nm ovenfor Mariestad. I Otterbäckten havde man valgt et betalingsystem med en app, som ikke fungerede, og det svenske swish, som vi ikke kan bruge uden svensk bankkonto. Nu vil vi jo ikke snyde, så vi ringede til nogle bestyrelsesmedlemmer, og efter forsøg på tre forskellige tlf. numre, fik vi af en flink mand at vide, at hvis der kom nogle fra bestyrelsen, kunne vi betale, og ellers ville han bare ønske os en god nat.

Vi sejlede af forskellige årsager til Mariestad, som blandt andet har en velassorteret marineudstørsforretning på havnen og en anden et stykke oppe i byen. Vi havde via forskellige vejrtjenester konstateret, at vi nok ville gøre klogt i at blive nogle dage, og derfor er Mariestad et godt valg, da den har en vis størrelse og har alt i forretninger, restauranter osv.

Da vi havde været der nogle dage, så det ud til at vinden ville løje lidt, og vi besluttede at gå ud tidligt om morgenen. Det gik fint den første times tid, men så kom vi udenskærs på den åbne Väner! Nu er vores båd da ganske velsejlende, men oceangående er den altså ikke, og de bølger, der mødte os ude på det åbne, fik os til, meget hurtigt, at tage en beslutning om at vende om. Føj for en muggen beskøjt, det var de værste bølger, vi endnu har prøvet, og vi har prøvet en del. Nå, men ind igen og lade som ingenting. Senere kom der en stor flybridebåd fra Åbenrå, som skulle på Götakanalen. De var sejlet fra Vänersborg til Mariestad, og som manden sagde: det har været en dum tur, vi har ikke et helt glas i båden, og konerne er sure!

Efter yderligere et par hyggelige dage med bl.a. alsang i Mariestad artede vejret sig, og vi besluttede at komme afsted til Trollhättakanal og Götaelven ud mod kysten. Vejrprognoserne indikerede, at det ville være klogt at ligge klar ude ved kysten inden ret længe, så vi kunne få en nogenlunde rolig tur over Kattegat. Efter endnu et besøg hos Bent og Gullvi i Lilla Edet nåede vi ned til den gamle borg Bohus ved Kungelöv. Det er en drabelig borg bygget af nordmænd i trettenhundredetallet. Ved Bohusfæstningen ligger man gratis, men må kun ligge en nat. Det var overordentlig spændende at udforske fæstningen, som på trods af utallige belejringer aldrig er faldet!

Således beriget gik turen nu tilbage til Donsö, hvor vi igen var heldige at få en super plads på trods af, at højsæsonen tydeligt var på sit højeste. Vi frekventerede det lokale ICA supermarked, men da vi jo havde Kalle med, måtte den ene af os vente udenfor. Da jeg efter endt indkøb kom ud, sad Lisbet på en bænk og talte med en dansk dame, som også havde en lille hund, Buddha, og det viste sig, at vi havde meget at tale om, så vi inviterede Birthe, som damen hed, og Buddha med hjem i båden til kaffe. Det var vældig fornøjeligt, og Lisbet og Birthe aftalte at mødes næste dag på nabøen Styrösö, hvor Birthe havde lejet et feriehus, og hvor hun kunne vise Lisbet rundt på øen.

Det var med vemod, at vi tidligt en morgen sagde farvel til Sverige for denne gang, men fyldte med oplevelser og indtryk som vi var, gjorde det alligevel ikke så meget at vende stævnen hjemover.

Vi havde en fantastisk overfart med sol, sæler, fugle, hvide sejl, store skibe og nærmest havblik, specielt ved Læsøfladen var det helt formidabelt.

Efter ca. 12 timers sejlads landede vi i den lille, men hyggelige Mou Bro Lystbådehavn. Mens vi lå der, viste det sig at besætningen på nabobåden og vi havde fælles bekendte fra min skumle fortid. Vi opdagede, at der var muslingefestival i Løgstør og blev enige om at sejle dertil. Mirakuløst fik vi en fin plads i havnen, og det viste sig, at vores nye bekendtskab Lars og konen faktisk ejede 2 huse ved havnen i Løgstør, og vi endte med at spise aftensmad sammen.

Da vi går og hygger os og kigger på folkelivet kommer der en besked på min mobil med et foto af vores båd liggende i Løgstør? Det viste sig at være vores gamle bådkammerater fra Ry Bådlaug, Pia og Anders, som også var taget til muslingefestival. Det var svært hyggeligt, og næste dag tror jeg, vi fik smagt på næsten alle afskygninger af muslinge-retter, der var at finde på festivalen. Da vi havde sagt farvel til Anders og Pia, ankom endnu et hold gode venner i båd, nu fra vores nye hjemhavn i Sundsøre, Anders og Ditte, og efter endnu en dejlig aften var vi klar til at sejle det sidste stykke vej hjem.

Sikke et eventyr vi havde været på, fyldte med storslåede naturscenerier, indtryk og nye bekendtskaber følte vi os berigede og taknemmelige, tænk at det skulle times os. Jeg kan ikke nok anbefale, at man kommer afsted, mens man kan, udsæt det ikke, hvis du/I har lyst og mulighed, når man har nået vores alder, gælder det om at samle på oplevelser.

Med kærlig sejlerhilsen

Frank, Lisbet og Kalle